

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XIII. Galli quoque per eas tempestates censebant supremam esse synodorum provincialium auctoritatem in deponendis Episcopis. Probatur ex Concilio Agrippinensi adversus Euphratam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

publicam tranquillitatem tentaverint. Præterea discretè damnatis Episcopis inhibent ne ad Principes accedant, néve rescripta impetrent, quæ nulla esse pronuntiant ijdem Augusti, si eorum Episcoporum damnatio peracta sit justam ob causam. *Quicumque resistentibus sacerdotibus fuerit episcopati loco detrusus & nomine, si aliquid vel contra sententiam vel contra quietem moliri fuerit deprehensus, rursusque sacerdotium petere à quo videtur exclusus, procul ab ea urbe quam indignus infect, secundum legem divæ memoriæ Gratiani, centum millibus vitam agat.* Infrà: *Sis hujusmodi personis tenore presentis legis incitium sacra nostra adire secreta, & impetrare rescripta. Omnia defectis per culpam sacerdotio personis quæ impetrata sunt, infecta permanent.*

XIII. Manet itaque sententia à me paulò antè prolata, judicia nempe in synodis provincialibus lata adversus Episcopos appellationi obnoxia non fuisse secundum antiquos canones, tamen si revisioni locus esset si ita Princeps rescripto juberet. Obtinebat ea consuetudo, non solum in Oriente, sed etiam in Gallia; ut constat ex iis quæ Valerianus Episcopus Autissiodorensis dissevit in synodo Agrippinensi quæ anno CCCXLVI. habita est adversus Euphratam illius civitatis Episcopum. Eum quinque Episcopi deposuerant propter hæresim. Primi verò iudices optarunt ut damnatio ab ipsis decreta confirmaretur & approbaretur à majori Episcoporum Gallicanorum numero. Eam itaque ob causam Metropolitanos octo provinciarum evocarunt ad Coloniam Agrippinam, Treverensem nimirum, Arelatensem, Lugdunensem, Vefontionensem, Moguntinum, Remensem, Senonensem, & Rothomagensem; qui eò accesserunt ad postulatum fratrum, ut ipsi aiunt. In eo Concilio Valerianus dixit validam esse depositionem à quinque illis Episcopis decretam, neque necessarium prorsus fuisse ut nova hæc congregatio fieret. Valerianus Episcopus dixit: *Etsi non omnes conseniores, hic apud Agrippinam Dei voluntate qui sumus adunati, convenissemus, suffecerat à quinque Episcopis Euphratam blasphemum, quia Christum Deum negat, pro meritis suis sententiarum * eodem jure esse depositum.* Infrà: *Ideo eundem cenfeo justè esse depositum.* Idipsum luculentius probant verba Amandi Episcopi Argentoratensis in eodem Concilio, quæ sic habent: *Amandus Episcopus dixit: Siquidem in presenti, quando Euphrata à quinque Episcopis sententiam accepit, me inter ipsos fateor esse consensentem, qui epistolis meis ad eundem deponendum consensi, secundum falsam doctrinam ipsius, qui Christum Dominum*

Deum negat, merito in ipsum sententiam colatam esse constat. ad ejus damnationem consentio.

XIV. Saturninum Episcopum Arelatensem Gallicani Episcopi in synodo Parisiensi excommunicarunt anno trecentesimo sexagesimo secundo: qui, nulla mentione facta confirmationis à Romano Pontifice decretæ, synodicam suam epistolam miserunt ad Episcopos Orientis. Significant se inter excommunicatos reponere Auxentium & reliquos Episcopos quos excommunicatos fuisse scripserant Episcopi orientales, tum denuntiant excommunicatum à se fuisse Saturninum Arelatensem. Saturninum, qui statutus salubribus impiissimè contradixit, secundum fratrum nostrorum geminas jam literas excommunicatum ab omnibus Gallicanis Episcopis caritas vestra cognoscatur quem & vetera, dissimulata jamdiu licet, crimina & cetera edita epistolis suis novæ temeritatis irreligiositas indignum Episcopi nomine esse fecerunt.

CAPVT III.

Synopsis.

I. Synodus Sardicensis jus illud imperatorium, nempe decernendi revisiones, transfudit in Episcopum Romanum.

II. Ei synodo occasionem dedit causa Athanasij in synodo Tyria & Antiochena damnati. Attamen Julius Episcopus Romanus eum in suam communionem recepit, spreta orientalium intercessione.

III. Cum ex ea contradictione schisma immineret inter Ecclesias, Imperatores Concilium convocarunt apud Sardicam. Res tamen in divortium abiit, eo præsertim, quod Episcopi occidentales publicè reciperent Episcopos defectos.

IV. Synodus Sardicensis defectos sedibus suis restitui postulavit à Constantio. quod ille imperavit. Synodica epistola Concilij Sardicensis nullam mentionem facit canonum apud Sardicam conditorum.

V. Inquiritur an Concilium Sardicense sit Oecumenicum. Convocatio ejus ea mente facta est ut esset Oecumenicum. Verum, ob divortium, censi tantum potest occidentale. quo modo illud vocant Hilarius & Epiphanius.

VI. Huic Concilio debetur prima origo juris Summi Pontificis, quoad depositiones Episcoporum. Nihil tamen statuit adversus supremam synodorum provincialium auctoritatem. Concessit enim tantum jus decernendi revisionem. Revisio autem multum differt ab appellatione. Sed hinc nata errandi occasio, quod Synodus Sardicensis improprie utatur verbo appellandi & provocandi.

VII. Decernere igitur poterat Episcopus Romanus causa retractationem; remisso videlicet integro judicio ad Episcopos provincia, & ad finitimos. Revisio non impediabat quin sententia depositionis mandaretur executioni.

VIII. Novam esse hanc institutionem probatur ex Osio Cordubensi, qui synodo præsidebat.

Lex illa Gratiani erat in appendice eod. Theodos. pag. 74.

* Legendum est. que jure esse depositum.